

Sygn. akt V GC 341/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Anna Dobosz

Protokolant osobiście

po rozpoznaniu 19 czerwca 2020 r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w B. na rzecz powoda D. K. kwotę 6 822,77 zł (sześć tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 14 września 2019r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Dobosz

Sygn. akt V G C 34120

UZASADNIENIE

wyroku z 19 czerwca 2020r.

Powód D. K. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółce z o.o. Spółce Komandytowej w B. domagał się zasądzenia kwoty 6.822,77 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych, od 14 września 2019r. do dnia zapłaty, oraz zasądzenia kosztów procesu.

Na uzasadnienie żądania powód podał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanego usługę transportową z Włoch do Polski. Za wykonaną usługę wystawił 15 lipca 2019r. fakturę z terminem zapłaty odroczonym o 60 dni. Termin zapłaty należności z faktury upłynął bezskutecznie.

(pozew – k. 4-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 14 października 2019r. sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz – k. 17).

Pozwany (...) Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w B. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa. Przyznał, że powód wykonał na jego rzecz usługę transportową, ale strony zgodnie z porozumieniem odroczyły jej termin płatności.

(sprzeciw – k. 22-25).

W piśmie z 25 maja 2020 roku powód podtrzymał swoje stanowisko zaprzeczył, aby wyraził zgodę na odroczenie terminu płatności wskazał, że twierdzenia pozwanego są całkowicie gołosłowne i zmierzają wyłącznie do przedłużenia procesu.

(pismo – k. 44).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

9 lipca 2019 roku powód otrzymała od pozwanego zlecenie transportowe na wykonanie przewozu towarów z Włoch do Polski. Ustalono cenę frachtu w kwocie 1.300,00 euro netto, plus 23 % podatku VAT, a termin płatności 60 dni. Towar został dostarczony 15 lipca 2019r. i w tym samym dniu powód wystawił pozwanemu fakturę VAT na kwotę 6.822,77 zł, z terminem płatności 13 września 2019 roku.

(niesporne)

Stan faktyczny sprawy pozostawał niesporny. Pozwany przyznał zawarcie i fakt wykonania umowy.

Jedynym zarzutem jaki pozwany podniósł w sprzeciwie było odroczenie terminu zapłaty.

Generalne zaprzeczenie (bo tak sąd ocenił zarzuty pozwanego ze sprzeciwu, bez doprecyzowania), nie jest skuteczne procesowo (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 listopada 2015 roku, sygn. I ACa 504/15). Stanowi bowiem uchylenie się od ciężaru wyraźnego odnoszenia się do twierdzeń o faktach przytoczonych przez stronę przeciwną (art. 3 k.p.c. i 230 k.p.c.).

Artykuł 503 § 1 k.p.c. wyraźnie określa obowiązek wskazania precyzyjnych zarzutów i ich wykazania (udowodnienia). Przepisy te nakładają zatem na składającą sprzeciw stronę (pozwaną) obowiązek wykazania jego zarzutów i twierdzeń.

Zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. sąd pominię środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Obowiązkiem strony jest wyraźne sprecyzowanie środka dowodowego oraz okoliczności, które chce przy jego pomocy wykazać.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Z powyższego przepisu wynika więc, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Pogląd taki prezentuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar przedstawiania materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Artykuł 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania

dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak SA w Białymstoku w wyroku z 28.11.2019r. I AGa 50/19, LEX nr 2944289).

Artykuł 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz **nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron** i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak SA w Białymstoku w wyroku z 19.07.2019r. I A Ca 63/19, LEX nr 2727012).

Pozwany nie sprecyzował okoliczności, na jakie miał być przeprowadzony dowód z zeznań stron.

Pozwany w sprzeciwie nie sprecyzował faktów jakie miałyby świadczyć o odroczeniu terminu zapłaty, a które chciał dowodzić zeznaniami stron. W szczególności nie podał, kiedy, pomiędzy kim miało zostać takie porozumienie zawarte i dokładnie co było jego przedmiotem tę czynność a w. Nie podał, do kiedy strony miały ustalić to odroczenie.

Dlatego sąd ocenił, że pozwany nie wyczerpał obowiązku przewidzianego w art. 503 § 1 kpc, nie sprecyzował bowiem zarzutów na tyle dokładnie aby sąd mógł je analizować, a przeciwnik do nich się odnieść. Zdaniem sądu wnioski o przesłuchanie stron bez precyzyjnego określenia do kiedy i w jakich okolicznościach strony ustaliły odroczenie terminu płatności należności za fakturę, służyło wyłącznie przewleczeniu procesu i nie stanowiło wskazania faktów, które miały świadczyć o braku zasadności żądania pozwu, a które następnie miałyby być wykazywane dowodem zeznań stron.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu podlegało uwzględnieniu w całości.

Art. 353 § 1 kc stanowi, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, wyrażoną m.in. w art. 6 kc i 232 kpc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Rzeczą powoda było wykazanie przed sądem, że strony łączyła współpraca, że wykonał na rzecz pozwanego usługę przewozu towarów, za co pozwany nie zapłacił.

Powód wszystkie okoliczności wykazał w sposób wystarczający. Pozwany przyznał, że strony łączyły umowy przewozu, że ustaliły wysokość należności dla powoda, oraz że przewóz został wykonany prawidłowo.

Pozwany ograniczył się do zgłoszenia nieprecyzyjnego zarzutu o tym że uzyskał odroczenie terminu zapłaty. Nie sprecyzował tego faktu, o czym sąd wypowiedział się w drugiej części uzasadnienia.

Najpierw bowiem pozwany powinien był przedstawić dokładnie fakty na które się powołał - czego nie zrobił, umożliwiając tym samym przeciwnikowi odniesienie się do własnych twierdzeń, a dopiero potem wskazywać dowody na ich wykazanie.

Pozwany domagał się dowodu z zeznań stron, ale nie doprecyzował faktu jaki miał być wykazany tym dowodem. W tej sytuacji, sąd pominął powyższy wniosek dowodowy.

Ostatecznie sąd ustalił, że powodowi przysługiwało skuteczne żądanie zapłaty i zasądził przedmiotową należność w całości zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, tj. wynagrodzenia fachowego pełnomocnika powoda stawce minimalnej obliczonej od podanej wartości przedmiotu sporu w kwocie 1.817,00 zł i 400,00 zł wpisu. Sąd omyłkowo zamiast łącznej kwoty 2.217,00 zł, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.417,00 zł.